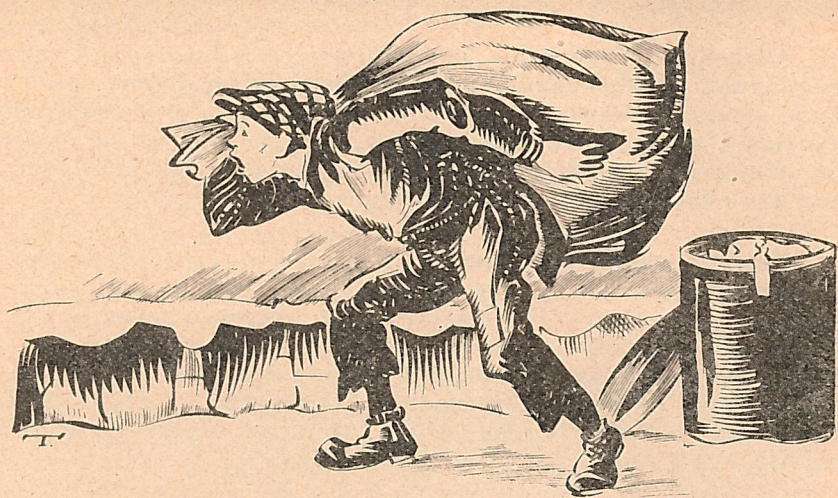

ПРИКАЗКА, КОЯТО СТАВА ВСЪКИ ДЕНЬ...

Слушай, Жоренце, не си играй съ това порцеланово кученце. Ето, че го счупи! А то струва много пари. Татко ти е богатъ, но не бива да му пилънешъ паритъ.

Стой мирно, Жоренце, и слушай приказката за бедното момченце, което умира сега въ малката стаичка. То умира болно. И знаешъ ли отъ кжде се зарази?

Не знаешъ. Добре, азъ ще ти разкажа.

Когато падна първиятъ снѣгъ и бедната майка на момченцето не можа да купи дърва да запалятъ печката, Ванчо, тъй се казва момчето, стана отъ жгъла, кждето се бѣше сгушило, и каза:

— Мамо, не се тревожи. Азъ ще спечеля днесъ петъ лева за дърва.

— Какъ ще спечелишъ, Ванчо? — попита го майка му и на очитъ ѝ блеснаха сълзи.

Ванчо нищо не отговори, а взе човала, на който спѣше, нарами го и тръгна къмъ центъра на града. Тамъ имаше голѣми кжци, предъ които бѣха наслагани тенекиенитъ кофи за сметъ. Ванчо влѣзе въ единъ постанъ съ плочи дворъ, отвори кофата и започна да събира хартии. Той бѣше чулъ отъ свои другарчета, че за всѣко кило хартии търговцитъ плащали по единъ левъ.

Ванчо събра цѣлъ човалъ такива мръсни и скжсани хартии, занесе ги на търговеца и получи петъ лева.